

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců Mgr. Jana Passera a JUDr. Jana Rutsche, ve spojených právních věcech žalobce JUDr. Ing. L. K., proti žalovanému Celnímu ředitelství Brno, Koliště 21, Brno, o kasačních stížnostech žalobce proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2004, čj. 30 Ca 287/2002 - 27, čj. 30 Ca 290/2002 - 27 a čj. 30 Ca 305/2002 - 30, ze dne 3. 5. 2004, čj. 30 Ca 281/2002 - 35, a ze dne 31. 5. 2004, čj. 30 Ca 285/2002 - 27, čj. 30 Ca 286/2002 - 27, čj. 30 Ca 288/2002 - 31, čj. 30 Ca 289/2002 - 30 a čj. 30 Ca 304/2002 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti se zamítají.**
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.**

O d ů v o d n ě n í :

Podanými kasačními stížnostmi se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal přezkoumání shora označených rozsudků Krajského soudu v Brně, kterými byly zamítnuty jeho žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2002, čj. 3654/02-0101-01/2, čj. 3654/02-0101-01/6, čj. 3654/02-0101-01/7, čj. 3654/02-0101-01/8, čj. 3654/02-0101-01/9, čj. 3654/02-0101-01/10, čj. 3654/02-0101-01/11, čj. 3654/02-0101-01/25 a čj. 3654/02-0101-01/26. Jimi žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Břeclav-dálnice, na základě kterých byla dle § 260 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění platném pro rozhodné období, žalobci jako ručiteli uložena povinnost zaplatit celní dluh.

Obsah kasačních stížností byl shodný a bylo z něj možno dovodit, že žalobce je podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ačkoliv to výslovně neuvedl. Žalobce totiž považoval rozsudky soudu za nezákonné pro nesprávné posouzení právní otázky, neboť krajský soud nepovažoval při posuzování věci za podstatné, že žalobce byl v záručních listinách jako ručitel označen neúplně. Toto neúplné označení ručitele nezpůsobil žalobce, ale celní úřad. To dle žalobce znamená, že se může dovolávat dle § 40a občanského zákoníku neplatnosti právního úkonu, protože tuto neplatnost nezpůsobil. Názor soudu, že žalobce mohl své neúplné označení doplnit je neudržitelným z důvodu, že záruční listinu vyplňuje celní úřad. Nesprávné označení ručitele pak nezakládá žalobcovu povinnost uhradit celní dluh, neboť se jedná o jinou osobu. Na podporu svých tvrzení odkázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2002, sp. zn. 30 Ca 50/2001 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 10. 1993, čj. 6 A 25/92 - 7. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadené rozsudky zrušil a věci vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasačním stížnostem rovněž obsahově shodná vyjádření. Předně zdůraznil, že pokud žalobce odkazuje na citovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni, jednalo se skutkově o jiný případ, kdy byly záruční listiny vyhotoveny až po účinnosti vyhlášky Ministerstva financí č. 8/1996 Sb., která problematiku vyplňování záručních listin nově upravila. Dle právní úpravy účinné v době vyhotovení žalobcových záručních listin nepovoloval celní úřad ručitele, ale pouze otiskem razítka a podpisem celníka stvrdil, že záruční listinu vztahující se ke specifikovanému celnímu prohlášení, přijal. Z obsahu záručních listin, ani ze způsobu jejich vyplnění nelze dovodit, že by je vyplnil celní úřad, jak tvrdí stěžovatel. Za případné nepřesnosti uvedené ručitelem v záruční listině proto celní úřad nemůže nést odpovědnost. Závěry krajského soudu v tomto směru proto žalovaný považoval za správné. Poukázal také na skutečnost, že v typově zcela shodných případech se shodnými žalobcovými námitkami již soudy zabývaly a to dokonce Ústavní soud, např. pod sp. zn. II ÚS 42/02, přičemž žalobci za pravdu nedaly. Navrhl tedy, aby kasační stížnosti byly zamítnuty.

Krajský soud se v odůvodnění napadených rozsudků vypořádal s touto žalobní námitkou následovně. Při zkoumání skutkového stavu věci zjistil, že dle výpisu z obchodního rejstříku zní obchodní jméno žalobce: C. T. – I. S., spol. s r.o. a místem podnikání je L. 60, P. 2. V záručních listinách je žalobce označen jako „C. T., hraniční přechod B.-d., sídlo L.“. Tuto skutečnost však soud nepovažoval pro posouzení věci za rozhodující. Je totiž podle něj nepochybné, že záruční listiny podepisoval vždy zaměstnanec žalobce na základě oprávnění jednat jménem právnické osoby, vyplývajícího z ustanovení § 20 odst. 2 občanského zákoníku, podle kterého mohou za právnickou osobu činit právní úkony i její pracovníci, jestliže je to vzhledem k jejich pracovnímu zařazení obvyklé. Tento fakt

nezpochybnil ani žalobce. Proto podle soudu vyznívá žalobcovo zpochybňování vzniku ručitélského závazku účelově, protože jestliže by se za ručitele nepokládal, nic mu nebránilo, aby proti rozhodnutí v celním řízení, kterým bylo tranzitní celní prohlášení, podal opravný prostředek. Námitku nesprávného označení nepovažoval za opodstatněnou. Záruční listiny podepsal k tomu pověřený zaměstnanec žalobce, který je také opatřil razítkem. Na něm je uvedeno správné obchodní jméno žalobce, konkrétně „C. T. – I. S., spol. s r.o. se sídlem L. 60, P. 2, středisko L.“. Ručitel tedy byl dle soudu v záručních listinách označen dostatečně určitě, i když byl v jejich záhlavích označen neúplně. Zaměstnanec žalobce, který záruční listiny podepisoval také mohl toto neúplné označení žalobce doplnit. Z toho důvodu soud námitce žalobce o neplatnosti záručních listin nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasačních stížností v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Stěžovatel namítá, že záruční listiny neuzavřel on, ale neexistující právní subjekt a to z důvodu shora popsaného vadného označení stěžovatele coby ručitele v záhlaví záručních listin. Vada v označení ručitele však sama o sobě neplatnost záruční listiny nezpůsobuje, pokud lze z obsahu celého právního úkonu zjistit, kdo byl jeho účastníkem. Pokud je v záruční listině otištěno razítko žalobce s uvedením jeho obchodního jména, sídla i identifikačního čísla, přičemž tyto údaje jsou v souladu s výpisem z obchodního rejstříku, lze nepochybně určit subjekt, který záruku poskytl, a to bez ohledu na jeho nepřesné či neúplné označení v záhlaví záruční listiny. Tak tomu v přezkoumávaných případech bylo, jak lze zjistit z obsahu správních spisů. Navíc nelze přehlédnout, že stejným otiskem razítka bylo vždy opatřeno i příslušné tranzitní celní prohlášení, ke kterému se záruční listina vztahovala, přičemž tranzitní celní prohlášení a záruční listina spolu tvoří jeden celek. Přisvědčit lze také názoru žalovaného, že zaměstnanci stěžovatele při podpisu záruční listiny nic nebránilo v tom, aby tuto nepřesnost (pokud ji sám nezpůsobil, což ale nebylo prokázáno) opravil. Nestalo se tak evidentně z prostého důvodu. On, ani žádná jiná osoba, která přišla s tranzitním celním prohlášením a k němu se vztahující záruční listinou do styku, neměla pochybnosti o osobě ručitele a jeho označení v záhlaví záruční listiny za nepřesné, neurčité, nesrozumitelné či matoucí, nepovažovala. Nemohlo totiž dojít ani k záměně s jinou právnickou osobou, protože neúplné označení žalobce v záhlaví záručních listin nepředstavovalo obchodní jméno jiného právního subjektu a nemohly tak vzniknout pochybnosti o tom, která z více do úvahy přicházejících společností měla být subjektem záruční listiny. K tomu Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že u některých záručních listin v přezkoumávaných věcech je žalobcova argumentace zcela lichá, protože i v jejich záhlaví je žalobce označen formou otisku razítka s uvedením všech shora uvedených údajů.

Opačný výklad by představoval přepjatý a samoúčelný formalismus, který by byl společensky nepřijatelný a ve svém důsledku zpochybňoval právní dimenzi fakticky fungujících hospodářských vztahů a pro jejich právní zajištění vytvářel v praxi přehnané požadavky, jak příhodně konstatoval Ústavní soud v již citovaném rozhodnutí ze dne 23. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 42/02, které se navíc týkalo konkrétně žalobkyně, respektive i její stejné námitky.

Kasační stížnosti tak Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal, a proto je zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 2, 3 (§ 120) s. ř. s., když neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu